

[Aksel Larsen.]

ikke kan lade sig gøre ved denne lejlighed at få en blot nogenlunde tilfredsstillende debat om sagen med ordførerne for de tre atlantiske partier, må det vel være rimeligt, om man i hvert fald ofrer et par ord på en typisk pressekommentar til folketingets behandling af denne sag.

Jeg tænker på det blad, som påstår, at det er uafhængigt af alt muligt og umuligt, nemlig „Information“, som fredag den 15. april havde en ledende artikel om Tysklandsdebatten, hvori man har den dristighed at påstå, at modstanderne af tysk genoprustning ikke var i stand til at opstille noget alternativ til tysk genoprustning. Det er jo vitterlig forkert, og det ved enhver, men jeg skal nøjes med at fastslå dette og beskæftige mig med, hvad der videre siges i „Information“'s ledende artikel, skrevet af hr. Seidenfaden. Efter at han har fremsat påstanden om, at de, der går mod tysk genoprustning, mangler et konkret alternativ til ratifikation af Parisaftalerne, så skriver — jeg beder om tilladelse til et kort citat — hr. Seidenfaden følgende:

„Ja, dette gælder naturligvis ikke Aksel Larsen. Hans kurs er klar nok. Når man ikke kan få gjort Danmark kommunistisk ved folkets tilslutning, så må man bygge på støtten fra stormagten udenfor, og enhver hindring på dens vej må naturligvis bekæmpes. Det kan enhver forstå.“

Så vidt hr. Seidenfaden. Dette er jo den tone, som i flere år mere eller mindre skarpt har været lagt an af de dagblade, der kæmper for Atlantpagten mod afspænding i verden og for tysk genoprustning, og det må være tilladt i den anledning at sige et par åbenbart nødvendige ord.

Aksel Larsens, altså kommunisternes, kurs er klar nok. Vi ønsker at få gjort Danmark kommunistisk; men vi ønsker kun at få det gjort ved folkets tilslutning. Vi ønsker ikke, at vor politik skal vinde sejr eller blive til virkelighed på nogen som helst anden måde end ved aktiv støtte af det overvældende befolkningstallet i Danmark. Vi ønsker ikke under nogen omstændigheder på nogen som helst anden måde at få vor politik ført til sejr. Vi ønsker ikke at gøre det ved hjælp af støtte fra et mindretal herhjemme. Vi ønsker ikke under nogen omstændigheder at gøre det ved

støtte udefra. Vi tror ikke, det er holdbart at føre en politik til sejr i et land, hvis det ikke sker med støtte ikke alene af folkets flertal, men af folkets overvældende flertal.

Der ligger i denne erklæring, jeg her har afgivet, intet som helst forbehold, og jeg betænker mig ikke på at sige, at hr. Seidenfaden så udmærket vel ved dette, men at han af lyst til fortsat at tale usandhed skriver sådanne ting i de ledende artikler i sit blad, som jeg har fået lov til at citere.

Må jeg så endvidere sige et par ord i anledning af de bemærkninger, der blev fremsat af den højtærede kirkeminister, det ærede medlem fru Bodil Koch, i debatten forleden. Den højtærede kirkeminister kom med en argumentation, der i alle sine detaljer faktisk gik imod godkendelse af tysk genoprustning, men kom alligevel til den konklusion, at man burde stemme for den for at bekræfte vor tilslutning til NATO og for at styrke vor fortsatte tilslutning til NATO. Jeg har ikke i sinde her at give mig til at dissekere den højtærede kirkeministers tale, argumentation og konklusion, som strider mod argumentationen, men kun understrege konklusionen som bekræftelse på, at der findes mangfoldige danske politikere, der ikke alene synes at være af den opfattelse, men udtaler den lige så klart, som den højtærede stats- og udenrigsminister har gjort det, at hvis Danmark tillader sig at udnytte sin ret til at stemme nej, får det konsekvenser for vort forhold til NATO. For den højtærede udenrigsminister er dette en retningsplanke i det oprørte hav, men jeg tvivler ikke om, at man i den argumentation, der har været anvendt bag lukkede døre, hvor man skulle sikre, at folketingsflertallet stemte, som det passede partilederne, i høj grad har kørt frem med, at hvis vi gør det, vi alligevel har ret til, nemlig stemmer nej, bliver vi smidt ud af NATO med alle de følger, det kan få.

Ja, for at udtrykke mig tydeligere, jeg ved, at man i de tre atlantiske partiers inderkreds har opereret med påstanden om, at selvom det er ubehageligt igen at se tyske tropper og oven i købet selv stemme for, at vi skal få dem at se, er der intet andet at gøre, fordi Danmark befinder sig i en sådan situation, at det vil betyde økonomisk ruin for Danmark, hvis vi